

Astăzi am aflat de la unul din călătorii navetiști din trenul Regio 3115 un mare secret, știut numai de el, neîmpărtășit cu nimeni sau cel puțin asta pretindea el. Pentru un moment m-am gândit că voi lua parte la o expunere despre o descoperire ce o făcuse, poate ceva ilegal, cum de multe ori avusesem ocazia să ascult în multele mele călătorii. Omul avea cam cincizeci de ani, arăta a călugăr, cu barbă lungă, albă.

Nu știu ce anume îl determinase pe acest om ca într-o simplă zi de marți, într-un oarecare compartiment de tren, să se destăinuie în fața noastră, a celor cinci călători din compartimentul său, privitor la concluziile la care ajunsese el în legătură cu Dumnezeu.

Când eu intrasem în compartiment omul vorbea cu un altul despre bolile de inimă, cel din urmă susținând că ecograful e drăcia dracului, referindu-se probabil la EKG, după cum mi-am putut da seama din context.

- Îți zic io că-i așe. Aștia cu tăte aparatele lor nu știu să zică ce ai. Da' io m-am dus acas' și am luat pe stomacu' gol câte o linguriță de ulei de măsline, în fiecare dimineață și nimica n-am mai avut. Că am auzit io de la cineva că-i bun.

- Sigur, sigur, e foarte bun uleiul de măsline, mai ales în salată, îi răspunde omul. Dar cum de ajută la inimă?

- Ajută, ajută, îți zic io. Io nimica nu mai am.

Și cu asta m-am lămurit despre cum avea să fie călătoria mea. Renunțând să mă mai apuc de citit, pentru că oricum nu mai reușeam, am ales să acord atenție discuției și poate să prind un moment în care să intervin și eu așa, ca să treacă timpul mai repede.

Interlocutorul omului era un bărbat cu o expresie extrem de dură, cu ochelari, puțin chel, fular în carouri și parpalac de piele, din aceea rigidă și roasă pe la încheieturi și guler, care m-a dus cu gândul la imaginea securistului din perioada de glorie a poporului român. Avea un tic nervos și bătea cu degetele același ritm pe marginea genții, pe care o ținea în brațe. Timp de o oră și un sfert am auzit: Taaaa-ta-ta-taaa-Taaaa-ta-ta-taaa etc, în mai multe tempouri, care variau probabil în funcție de intensitatea gândurilor sale.

În compartiment se mai afla un moș cu ochelari care citea dintr-o carte numită *Lumea de apoi* și care nu cred că auzea nimic din ce se vorbea pe lângă el, pentru că nu reacționa în niciun fel la expunerile omului. Singurul lucru căruia îi acorda importanță era să afle titlul cărții pe care eu o citeam; îl surprinsesem de mai multe ori uitându-se la cartea mea, încercând să citească scrisul, dar care era cam departe. Nu a scos nicio vorbă pe toată durata călătoriei și nu și-a ridicat

ochii din carte din momentul în care eu mi-am pus în geantă cartea mea. Nu știu dacă apucase să descifreze titlul aflat pe cotorul cărții.

Pe lângă mine și cei doi, mai era o fată care a dormit întregul drum și un băiat, de religie neoprotestantă, care vorbea la telefon, când în românește, când în sârbește și explica cuiva cum se cântă la acordeon, dacă vrei să cânti la nunți și care a fost principalul participant al discuției cu omul, pentru simplul fapt că era cam singurul care îl asculta tot timpul și îi mai și răspundea din când în când la întrebările retorice ale acestuia. Intervențiile mele au fost doar pentru al stârni să dezvăluie cât mai mult.

Dezvăluirile au început brusc, fără atenționare, fără să fim siguri cui anume i se adresează. Am început să ne uităm întrebător unii la alții, aruncând unu asupra celuilalt responsabilitatea implicării într-un dialog și pasându-l din priviri.

Omul întreabă:

- Voi știți că atunci când omul moare, sufletul nu se duce la Dumnezeu?

- Da unde se duce? întreabă băiatul mirat, ca și cum toate convingerile lui au fost demontate la auzul afirmației.

- Păi nu se duce. Stă scris că nu se duce.

- Unde stă scris? întreb eu fără a ști că expresia este foarte des folosită și se referă la faptul că afirmația are acoperire, se află scrisă în Biblie. Încerc să îmi amintesc. Am citit eu oare așa ceva în Biblie? Nu îmi amintesc. Nu insist, să nu mă fac de râs.

Discuția continuă:

- Bun și corpul unde se duce? zice băiatul.

- Păi ăla nu se duce nicăieri. Ăla acolo rămâne, în pământ, mâncare pentru viermi. Se descompune. Da nici sufletul nu se duce la Domnul. E minciună satanică asta.

- Da' unde se duce domnule? întreabă băiatul răzvrătit.

- Se duce în lăcașul morților, unde așteaptă venirea Mântuitorului.

- Un fel de antecameră? întreb.

Se uită urât la mine și nu răspunde. Continuă:

- Lăcașul morților este locul sufletelor. Ele stau acolo și îl așteaptă pe Isus.

- Păi au ce aștepta. Că aia numai Tatăl știe, nici măcar Isus, fiul Lui nu știe când va veni vremea de apoi, zice băiatul.

Mă uit înspre moșul cu cartea *Lumea de apoi*, aștept o confirmare, o completare, dar nu se

întâmplă nimic.

- Io nu știu de ce lumea zice că omul e făcut din maimuță. Eu le zic la ăia, da maimuța din ce-i făcută? zice băiatul.

- Eeeei, păi da. Maimuța din ce-i făcută? Oamenii nu știu să răspundă. Da oamenii multe nu cred. Oamenii nu cred nici în ce stă scris. Isus a zis că mulți mântuitori falși vor veni pe pământ înaintea lui. Și îi plin de ei. Cred că cel puțin unu e și aici în tren. Știu io cum e cu astea. Băiatul mirat de câte cunoaște omul exclamă:

- Se poate să fie unul și aici în tren!

- Oricum multe minciuni satanice mai zice lumea, completează omul. Unii zic că Isus stă la dreapta Tatălui. Io nu cred așa ceva. Io cred că Isus a fost întruparea lui Dumnezeu pe pământ. El a coborât să ne salveze pe noi.

- Deci Dumnezeu e totuna cu Isus? Tatăl și cu Fiul e totuna? întreb. Nu mai înțeleg nimic, îmi zic în sinea mea.

- Nuu. Dumnezeu e Dumnezeu. Și acesta e Dumnezeul meu, îmi răspunde omul.

- Și al meu care e? întreb eu.

- Păi fiecare cu al lui, vine răspunsul ferm. ăsta e secretul meu, convingerea mea.

Rămân uimită.